

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Jitky Zavřelové, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Obvodního soudu pro Prahu 1**, jako soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním, na straně jedné, a **Městským soudem v Praze**, jako soudem rozhodujícím ve správním soudnictví, na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 257/2023, o žalobě podle části páté o. s. ř. na zrušení nálezu Finančního arbitra ze dne 13. 7. 2023, čj. FA/SR/SU/1264/2022-32, a rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 15. 9. 2023, čj. FA/SR/SU/1264/2022-38, *in eventum* o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách z 15. 9. 2023, čj. FA/SR/SU/1264/2022-38: žalobce: **M. S.**, zastoupený JUDr. Jiřím Gajdarusem, advokátem se sídlem Svatopluka Čecha 2202, Černošice; žalovaný v občanském soudním řízení: **D. R.**, zastoupený JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové; a žalovaný ve správním soudnictví: **Finanční arbitr**, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 27 C 257/2023, v rozsahu návrhu na vyslovení nicotnosti nálezu Finančního arbitra ze dne 13. 7. 2023, čj. FA/SR/SU/1264/2022-32, a rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 15. 9. 2023, čj. FA/SR/SU/1264/2022-38, **je soud ve správním soudnictví.**
- II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2023, č. j. 11 Af 18/2023-34, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 27. 1. 2025 se Obvodní soud pro Prahu 1 (dále „navrhovatel“) domáhá, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále „zvláštní senát“), rozhodl tvrzený kompetenční spor vzniklý mezi navrhovatelem, jako soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení, na straně jedné, a Městským soudem v Praze, jako soudem rozhodujícím ve správním soudnictví, na straně druhé, ve věci vedené u navrhovatele pod sp. zn. 27 C 257/2023.

[2] Ze spisového materiálu předloženého navrhovatelem a vyžádaného zvláštním senátem vyplývá, že finanční arbitr nálezem ze dne 13. 7. 2023, čj. FA/SR/SU/1264/2022-32 (dále jen „nález“), rozhodl tak, že M. S. (dále jen „žalobce“), který je v postavení instituce ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), je povinen zaplatit D. R. částku 234 075 Kč (výrok I). Návrh D. R. se ve zbývajících částech finanční arbitr zamítl (výrok II) a dále rozhodl, že žalobce je povinen uhradit sankci 23 407,50 Kč (výrok III). Finanční arbitr totiž dospěl k závěru o absolutní neplatnosti smlouvy o zápůjčce 640 000 Kč sjednané mezi žalobcem jako zapůjčitelem a D. R. jako vydlužitelem. Rozhodnutím o námitkách ze dne 15. 9. 2023, čj. FA/SR/SU/1264/2022-38, finanční arbitr zamítl námitky žalobce a uvedený nález potvrdil (dále jen „rozhodnutí o námitkách“).

[3] Proti rozhodnutí o námitkách podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, jako soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí o námitkách, a to mimo jiné z důvodu, že žalobce nepodléhá působnosti ani pravomoci finančního arbitra. Městský soud žalobu usnesením z 2. 11. 2023, čj. 11 Af 18/2023-34, odmítl podle § 68 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 2 s. ř. s. pro nedostatek věcné příslušnosti soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Podle městského soudu je rozhodnutí o námitkách konečným rozhodnutím, jímž správní orgán rozhodl v soukromoprávní věci (o soukromých subjektivních právech účastníků správního řízení), proti němuž se lze bránit žalobou podle části páté o. s. ř., o čemž ostatně byl žalobce poučen finančním arbitrem v žalobou napadeném rozhodnutí o námitkách. Na uvedeném závěru podle městského soudu nic nemění ani skutečnost, že žalobce argumentuje tím, že úvěr poskytl jako nepodnikající fyzická osoba, a tudíž mu finanční arbitr nemohl uložit povinnost cokoliv zaplatit. I v takovém případě by totiž měl pravomoc o věci rozhodnout, neboť zákon o finančním arbitrovi, mu svěřuje pravomoc řízení o návrhu, který nenáleží do jeho působnosti, zastavit [§ 9 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a)]. Podle městského soudu tak jde o otázku zákonnosti napadeného rozhodnutí, nikoliv jeho nicotnosti. Tomu odpovídá i o to, že finanční arbitr se v napadeném rozhodnutí o námitkách žalobcovým postavením podrobně zabýval. Městský soud žalobce zároveň poučil, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v téže věci žalobu dle § 244 a násl. o. s. ř. u místně příslušného okresního (obvodního) soudu. Proti tomuto usnesení městského soudu žalobce nepodal kasační stížnost.

[4] V souladu s poučením městského soudu žalobce podal u navrhovatele, jako soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení, žalobu podle části páté o. s. ř., jíž se domáhal zrušení rozhodnutí o námitkách i nálezu. V rámci řízení o této žalobě navrhovatel vydal jednak usnesení, jímž na žádost žalobce podle § 248 odst. 2 písm. a) o. s. ř. odložil vykonatelnost rozhodnutí o námitkách do pravomocného rozhodnutí o žalobě, a jednak usnesení, jímž podle § 250a o. s. ř. do řízení přibral D. R. Městský soud v Praze, jako odvolací soud rozhodující v občanském soudním řízení (dále jen „odvolací soud“), obě usnesení navrhovatele zrušil, a to usneseními ze dne 6. 6. 2024, čj. 15 Co 131/2024-62, a ze dne 14. 6. 2024, čj. 15 Co 41/2024-65. V obou svých usneseních odvolací soud konstatoval, že v nyní projednávané věci je evidentní, že žalobce v žalobě vznesl námitku nicotnosti obou správních rozhodnutí finančního arbitra. Prozatím však není postaveno najisto, zda žalobce namítá pouze nicotnost, či zda se případně domáhá i nahrazení rozhodnutí finančního arbitra rozhodnutím soudu, jelikož žalobce v žalobě uvedl vedle nicotnosti i další důvody nesprávnosti rozhodnutí. Odvolací soud proto uvedl, aby navrhovatel žalobce vyzval

pokračování

k odstranění neurčitosti žaloby tím, že sdělí, zda se domáhá vedle zrušení správních rozhodnutí pro nedostatek pravomoci finančního arbitra též jejich nahrazení rozhodnutím soudu, včetně toho, jak má soud rozhodnout. Žalobce musí být zároveň poučen, že nevyhoví-li výzvě soudu, bude jeho žaloba pokládána jen za žalobu na vyslovení nicotnosti rozhodnutí finančního arbitra. Nepůjde-li jen o žalobu na vyslovení nicotnosti, bude mít logicky vyslovení nicotnosti přednost a s rozhodnutím o žalobním návrhu na nahrazení rozhodnutí finančního arbitra bude třeba vyčkat do vyřešení otázky nicotnosti. Dále odvolací soud uvedl, že logickému postupu podle § 104b odst. 1 o. s. ř. (zastavení řízení a poučení o možnosti podat správní žalobu) v nyní projednávané věci brání skutečnost, že žalobce se již totožnou žalobou obrátil na městský soud (jako soud rozhodující ve správním soudnictví), jenž však svoji příslušnost k rozhodnutí odmítl výše uvedeným usnesením čj. čj. 11 Af 18/2023-34, s poučením, že žalobce může do jednoho měsíce od právní moci podat v téže věci žalobu podle části páté o. s. ř. u soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení. Navrhovateli proto nezbude jiný postup, než vyvolání řízení o kompetenčním sporu u zvláštního senátu.

[5] Podáním ze dne 4. 11. 2024, čj. 27 C 257/2023-81, se navrhovatel pokusil vyvolat řízení o kompetenčním sporu u zvláštního senátu, jenž však věc bez rozhodnutí vrátil navrhovateli, neboť podání nebylo možné považovat za řádný návrh podle zákona č. 131/2002 Sb. Zvláštní senát též poukázal na závazný právní názor odvolacího soudu (rozhodujícího v občanském soudním řízení), že prvně je třeba, aby si navrhovatel vyjasnil, čeho konkrétně se žalobce svojí žalobou domáhá.

[6] Usnesením ze dne 20. 1. 2025, čj. 27 C 257/2023-87, navrhovatel žalobce vyzval k vyjasnění žaloby ve výše uvedeném smyslu. Žalobce reagoval přípisem z 22. 1. 2025, jímž upřesnil žalobní návrh tak, že primárně navrhuje zrušení obou rozhodnutí finančního arbitra z důvodu nedostatku jeho pravomoci. Eventuálně navrhl, aby navrhovatel rozhodl tak, že se jeho námitce vyhovuje a nález se mění tak, že se návrh D. R. zamítá.

[7] Navrhovatel následně podal návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu u zvláštního senátu, v němž stručně shrnul výše popsany dosavadní průběh řízení. Jelikož má za to, že není věcně příslušný k projednání žaloby v rozsahu týkajícím se návrhu na zrušení obou rozhodnutí finančního arbitra z důvodu nedostatku jeho pravomoci, předložil věc podle § 104c odst. 2 zvláštnímu senátu k rozhodnutí vzniklého kompetenčního sporu.

[8] Zvláštní senát se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o kompetenčním sporu dle § 5 odst. 1, případně i odst. 3, zákona č. 131/2002 Sb. Vycházel z následujících skutečností a úvah.

[9] Z výše uvedeného shrnutí plyne, že v nynější věci městský soud popřel pravomoc správních soudů. Rovněž navrhovatel, jako soud rozhodující v občanském soudním řízení, podáním návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu, v intencích závazného právního názoru odvolacího soudu, popírá svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. Jde proto o negativní (záporný) kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 a 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je podle § 2 odst. 1 tohoto zákona povolán zvláštní senát.

[10] Pravomoc zvláštního senátu k rozhodnutí tohoto kompetenčního sporu je tedy v nyní projednávané věci dána (§ 2 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

[11] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, č. j. Konf 3/2003-18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS).

[12] Podle zvláštního senátu v nyní projednávané věci není pochyb o tom, že předmětem správního řízení vedeného před finančním arbitrem bylo rozhodování sporu mezi D. R. jako spotřebitelem a žalobcem jako věřitelem při poskytování zápůjčky [§ 1 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi], tedy institucí ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Podle judikatury jde o řízení v soukromoprávní věci, jež spadá do režimu části páté občanského soudního řádu, a to včetně uložení „sankce“ podle § 17a zákona o finančním arbitrovi, jež je plně akcesorická k meritornímu rozhodnutí o sporu, tedy jež je součástí rozhodnutí arbitra v „hlavní věci“ (tedy ve věci soukromého práva), a sdílí proto její procesní osud i při následné soudní kontrole (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, čj. 2 Afs 176/2006-96, č. 1258/2007 Sb. NSS, odst. [26] a [33], a na něj navazující rozsudek ze dne 2. 2. 2022, čj. 6 Afs 6/2021-25, odst. [5], a usnesení zvláštního senátu ze dne 3. 5. 2022, čj. Konf 12/2021-38, odst. [22]).

[13] Stejně tak není pochyb o tom, že žalobce v žalobě, prvně podané správnímu soudu a následně ve shodném znění soudu v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř., namítal nedostatek pravomoci finančního arbitra k rozhodnutí o návrhu D. R. (část IV bod 1 žaloby), tedy nicotnost obou rozhodnutí finančního arbitra, byť tomu přesně neodpovídá žalobní petit, jenž zní „toliko“ na *zrušení* správních rozhodnutí, nikoli na *vysslovení jejich nicotnosti*. Toho si byl evidentně vědom jak navrhovatel, ostatně vázán právním názorem odvolacího soudu (odst. [4] výše), tak i městský soud, který tento žalobní bod výslovně vypořádal v odst. 10 usnesení čj. 11 Af 18/2023-34 (odst. [3] výše).

[14] Pokud jde o samotné posouzení věcné příslušnosti k projednání žaloby podané nyní u navrhovatele, zvláštní senát souhlasí s názorem městského soudu jen potud, že přezkumná pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví je *per se* vyloučena v případech rozhodnutí, jimiž správní orgán v mezích své zákonné pravomoci rozhodl v soukromoprávní věci [§ 2 s. ř. s., § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 46 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Má-li tedy žalobce za to, že jeho (soukromo)právní věc měla být správním orgánem rozhodnuta jinak, nemůže příslušné správní rozhodnutí napadnout žalobou ve správním soudnictví, ale jedinou cestou je podání návrhu (žaloby) na zahájení občanského soudního řízení podle části páté o. s. ř. (§ 244 a násl. o. s. ř.) (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 10. 2019, čj. Konf 15/2019-10, odst. [8]).

[15] Nicméně, podle ustálené judikatury zvláštního senátu pravomoc *vysslovit nicotnost* jakéhokoli rozhodnutí vydaného správním orgánem, tedy i rozhodnutí v soukromoprávní věci, náleží výlučně soudu ve správním soudnictví (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), resp. správnímu orgánu (§ 77 odst. 2 správního řádu). Část pátá občanského soudního řádu totiž neupravuje možnost soudů v občanském soudním řízení vyslovit nicotnost správního rozhodnutí, přičemž se nejedná o pouhé opomenutí zákonodárce (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 5. 3. 2012, čj. Konf 53/2011-25, č. 2644/2012 Sb. NSS, a na něj navazující ze dne 28. 5. 2013, čj. Konf 8/2013-12, a ze dne 25. 10. 2019, čj. Konf 15/2019-10, odst. [8]). K tomu zvláštní senát odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle nichž podmínkou přípustnosti správní žaloby, již je namítána nicotnost správních rozhodnutí, není to, aby se žalobce prvně neúspěšně domáhal vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí

pokračování

v řízení před správním orgánem (usnesení ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS, odst. [53] a [59]).

[16] Domáhá-li se tak žalobce u správního soudu vyslovení nicotnosti rozhodnutí vydaného správním orgánem v soukromoprávní věci, a to ať už přímo v petitu žaloby, nebo alespoň v jejích důvodech (správní soud v případě shledané nicotnosti není vázán petitem žaloby – viz § 76 odst. 2 s. ř. s.), nelze žalobu odmítnout podle § 46 odst. 2, resp. podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. b) s. ř. s., neboť ačkoliv se jedná o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, primárně jde o vyřešení otázky, zda vůbec bylo vydáno v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Nedostatek podmínek řízení před správním soudem nezpůsobuje ani § 4 s. ř. s., neboť i rozhodnutí správních orgánů v soukromoprávní věci byla vydána orgány moci výkonné v oblasti veřejné správy. Jinou otázkou je, zda tak orgány moci výkonné učinily mimo svou pravomoc. Ustanovení § 68 písm. b) s. ř. s. stejně jako § 46 odst. 2 téhož zákona se proto nevztahují na případy, v nichž se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí vydaného správním orgánem v soukromoprávní věci (viz usnesení zvláštního senátu čj. Konf 53/2011-25).

[17] K takové situaci došlo i v nyní projednávané věci, kdy žalobce 17. 10. 2023 podal prvně správní žalobu k městskému soudu. Ačkoli je z obsahu žaloby evidentní, že žalobce namítal nedostatek pravomoci finančního arbitra k vedení řízení a rozhodnutí o návrhu D. R., tedy fakticky namítal nicotnost obou správních rozhodnutí vydaných finančním arbitrem (lhostejno, že se žalobním návrhem domáhal „toliko“ zrušení správních rozhodnutí, nikoli vyslovení jejich nicotnosti), městský soud žalobu v rozporu s výše shrnutými závěry zvláštního senátu odmítl podle § 68 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 2 s. ř. s., tj. bez věcného projednání.

[18] Ve světle uvedených jednoznačných judikatorních závěrů neobstojí ani odůvodnění městského soudu v odst. 10 jeho usnesení, že i kdyby finanční arbitr neměl pravomoc návrh D. R. věcně projednat, měl by pravomoc o věci rozhodnout, totiž řízení o návrhu, který nenáleží do jeho působnosti, zastavit, protože jde o otázku *zákonnosti* napadeného rozhodnutí, nikoliv jeho *nicotnosti* (odst. [3] výše). Taková argumentace je nesprávná a ve svých důsledcích absurdní. Nesprávně totiž chápe pravomoc finančního arbitra konkrétní návrh projednat a rozhodnout o něm věcně, jakož i následky spojené s nedostatkem takové pravomoci. V důsledku toho městský soud dospěl k chybné úvaze o „alespoň nějaké“ pravomoci finančního arbitra (procesně) rozhodnout o podaném návrhu, a návazně k nesprávnému závěru o tom, že nejde o otázku nicotnosti, nýbrž zákonitosti žalobou napadeného rozhodnutí, o níž přísluší rozhodnout soudům rozhodujícím v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř., nikoli správním soudům.

[19] Městský soud totiž nerozlišil mezi pravomocí či věcnou příslušností správního orgánu meritorně projednat a rozhodnout konkrétní věc na straně jedné, a zákonnou povinností správního orgánu ukončit řízení o návrhu, k jehož meritornímu projednání a rozhodnutí není příslušný, neboť nespadá do jeho pravomoci, vydáním procesního rozhodnutí [v řízení vedeném dle zákona o finančním arbitrovi o zastavení řízení, obecně, tj. v režimu správního řádu, o odložení věci za podmínek vyplývajících z § 43 odst. 1 písm. b)], tedy bez věcného projednání, na straně druhé. Pokud tedy správní orgán věcně (meritorně) projedná a rozhodne věc namísto toho, aby ji pro nedostatek své pravomoci (věcné příslušnosti) vyřídil „jen“ procesním rozhodnutím, je bezpochyby „ve hře“ otázka

nicotnosti, nikoli „pouhé“ nezákonnosti, takového správního rozhodnutí. Nic na tom nemění skutečnost, že vyslovení nicotnosti je namístě až v případě absolutního nedostatku pravomoci správního orgánu věc meritorně projednat a rozhodnout. Autoritativně rozhodnout, tj. výrokem vyslovit nicotnost, či takovou žalobu meritorně zamítnout, může jen správní soud (případně za jiných okolností správní orgán dle § 77 odst. 2 správního řádu), nikoli soud rozhodující v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. (viz usnesení zvláštního senátu čj. Konf 53/2011-25).

[20] Jen pro úplnost zvláštní senát připomíná, že i rozhodnutí vydaná správními orgány v řízeních, v nichž je rozhodováno o soukromoprávních vztazích, jež nejsou rozhodnutími ve věci samé (tj. typicky procesní rozhodnutí o zastavení řízení či rozhodnutí, jimiž správní orgán odmítá svou správní jurisdikci), přezkoumávají výlučně správní soudy. Pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 9. 2007, čj. Konf 22/2006-8, č. 1952/2009 Sb. NSS, a na něj navazující usnesení ze dne 15. 2. 2017, čj. Konf 9/2016-6).

[21] Jelikož se žalobce řídil poučením městského soudu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. a podal následně žalobu podle části páté o. s. ř. u navrhovatele, v níž shodně namítal nedostatek pravomoci finančního arbitra, a tedy nicotnost jeho rozhodnutí, postupoval navrhovatel v souladu se závěry plynoucími z usnesení zvláštního senátu čj. Konf 53/2011-25, dospěl-li k závěru o nedostatku své pravomoci rozhodnout o případné nicotnosti rozhodnutí finančního arbitra. Vzhledem k tomu, že již předtím městský soud v této věci popřel pravomoc správních soudů, navrhovatel správně podal návrh zvláštnímu senátu na zahájení kompetenčního sporu (§ 104c o. s. ř.). Má-li navrhovatel za to, že žaloba podle části páté tím není zcela vyčerpána (žalobce se kromě vyslovení nicotnosti dále domáhá nahrazení rozhodnutí správního orgánu), bude na jeho úvaze, aby podle okolností případu řízení o věci přerušil podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. do rozhodnutí správního soudu o části žaloby na vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu (viz usnesení zvláštního senátu čj. Konf 53/2011-25). Až v případě, že městský soud žalobu na vyslovení nicotnosti zamítne, bude namístě pokračovat v řízení o žalobě podle části páté o. s. ř., včetně přezkoumání naplnění ostatních podmínek řízení podle o. s. ř., tj. i místní příslušnosti k rozhodování ve věci (§ 250 o. s. ř.).

[22] Lze tedy uzavřít, že rozhodování o žalobě na vyslovení nicotnosti nálezů a rozhodnutí o námitkách, náleží do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

[23] Zvláštní senát proto podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrokem I. usnesení vyslovil, že příslušný k vydání rozhodnutí o žalobě na vyslovení nicotnosti v dané věci je soud ve správním soudnictví.

[24] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Výrokem II. tohoto usnesení proto zvláštní senát zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2023, č. j. 11 Af 18/2023-34, jímž odmítl žalobu ze dne 17. 10. 2023 pro nedostatek své věcné příslušnosti. Uvedené usnesení je totiž v rozporu s výrokem I. tohoto usnesení zvláštního senátu.

pokračování

[25] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, i soudy. Je nyní na senátu 11 Af Městského soudu v Praze, aby dále pokračoval v řízení vedeném pod sp. zn. 11 Af 18/2023 a rozhodl o žalobě žalobce na vyslovení nicotnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. června 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu